

vi fordrede, at det maatte ske gennem en Rigsretsanklage som den eneste farbare Vej. Nu har der været Tale om i disse Dage, at Sagen maaske kunde udvikle sig saaledes, at der ogsaa kunde blive Tale om Rigsretsanklage overfor Alberti. Jeg har ikke haft Lejlighed til at gennemtænke denne Sag eller tale med andre derom; men jeg vil dog sige: naar der er Tale om en Mand, som allerede nu sidder paa Forbryderbænken, vilde det saa egentlig ikke være for megen Ære at gøre denne Mand, der allerede er stempet, og om hvem man ved, at han vil blive dømt, at gaa til en Rigsretsanklage overfor ham?

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) holdt i Lørdags en meget lang Tale, der spændte over mange Ting og endte med, at han egentlig ønskede et Bondeministerium. Men en stor Del af Talen var jo egentlig en ret grundig Haan overfor Bondestanden. Det er, tror jeg, umuligt at trække i to saadanne Snore paa een Gang. Jeg tror, at der er saa megen Fornuft baade i og udenfor Bondestanden, at et Ministerium som det, han tænkte paa, ikke vil komme til Roret. I saa Henseende tror jeg paa den Opfattelse, som en jydsk Bondemand gjorde gældende, da han for faa Aar siden fra Tilhørerpladsen overværede Forhandlingerne her — han var kommen herind i en Deputation til en Minister. Idet han rejste sig efter at have hørt paa Forhandlingerne, sagde han: Ja, det er nu saa meget godt, men der er for mange af vore egne. Jeg tror, at det, som han gav Udtryk i disse Ord, er det, som man overalt i Landet mener: at man ikke saaledes kan bygge et Styre her i Landet paa en enkelt Stand, men at alle Samfundsinteresser maa være repræsenterede.

Jeg skal i øvrigt ikke, hvor nær det end kunde ligge, gaa dybt ind paa det ærede Medlems Foredrag — om det foreligger i Fortryk, ved jeg ikke, jeg har i hvert Fald ikke haft Lejlighed til at se det —, men som typisk Eksempel paa det ærede Medlems Argumentation vil jeg nævne blot een lille Ting. Det ærede Medlem begyndte med at anbringe Alberti i Højrepartiet; da Klokkeren var 10 Minutter over 1, var Alberti Højres Mand fuldt ud. Men da Klokkeren var 20 Minutter over 2, saa var Alberti Bondedemokratiets Mand fuldt og helt, og det skulde ogsaa faa Lov at beholde ham. Se, det er umuligt at argumentere paa denne Maade. Enten er Alberti Højres Mand, eller ogsaa er han Bondedemokratiets

Mand; men begge Dele kan han ikke være, medmindre Bondedemokratiet er Højre. Det ærede Medlem tager, naar han tager fat paa en saadan Sag, Munden noget for fuld. Det ærede Medlem har ogsaa denne Gang for stærkt haft Troen paa, at det er Kvantiteten, det drejer sig om, og ikke saa meget Kvaliteten.

Naar vi nu se paa de ulykkelige Forhold og ogsaa den højst uheldige Stilling, hvori Reformpartiet er kommet i Albertisagen, og søge, hvad Rettfærdigheden jo byder, om der skulde være noget undskyldende Moment, vil jeg ikke undlade at fremhæve følgende: Det ærede Medlem sagde i sit Angreb paa Alberti ved første Behandling af Finansloven sidste Aar mange fuldstændig rigtige og meget rammende Ting, og det er udenfor Tvivl, at det ærede Medlem støttede sig til Kendsgerninger, men det ærede Medlem blev provoceret til at gaa meget videre: ved den Maade, hvorpaa Alberti førte Kampagnen overfor det ærede Medlem, blev han ligefrem tvungen til at møde op med en Masse Data, ud fra hvilke der kunde rettes et energisk Angreb paa Alberti. Dette, tror jeg, var en taktisk Fejl af det ærede Medlem. Thi naar det ærede Medlem der kørte op med løst og fast og blandede Kendsgerninger og Bysnak sammen, og dernæst med en i mange Henseender dygtig Kombinationsevne satte Ting sammen, som umulig kunde have noget med hinanden at gøre — saaledes maatte det staa for den, der stod udenfor og saa ganske objektivt paa det —, saa førte det ærede Medlem sit Angreb paa Alberti paa en saa hasarderet Maade, at man maatte sige — og desværre have Ministeriets og Reformpartiets Medlemmer i alt for høj Grad sagt —: Nej, det kan umuligt være Tilfældet. Naar man nemlig anfører en Mængde paaviselig umulige Ting i en Argumentation, saa sløver man nødvendigvis Tilhørerne. Det har ganske naturligt sløvet Reformpartiets Medlemmer eller mange af dem i høj Grad. Men det er ganske vist utilgiveligt, at der ikke var i alt Fald enkelte i Ministeriet og enkelte i Partiet, som fulgte nøje med og skilte Klinten ud fra Hveden, saaledes at de virkelig, ogsaa paa Grundlag af det ærede Medlems Udtalelser, kunde fælde en Dom over Albertis Administration, en Dom, som allerede paa Grundlag deraf vilde være afgørende og rammende.

Jeg tillod mig ved Finanslovens 1ste Behandling at rette et Angreb paa Albertis Administration, idet jeg udelukkende